

Just friends

Ik hakte de knoop door en klikte op OK.

Een week lang had ik erover lopen denken, een jaar of drie geleden. Tekstje opgesteld, bijgeschaafd, paar dagen laten liggen, herschreven in duidelijker bewoordingen, weer gearzeld ...

En nu was het feit daar. Mijn oproep stond op internet.

Op de website van de 50-plus-organisatie, waarvan ik lid ben, kon je een soort rubriekadvertenties plaatsen. Onder "Contacten" was er zojuist één van mij bijgekomen. Naast een korte introductie van mezelf (die achteraf bezien op minstens een kwart van alle mannen betrekking zou kunnen hebben) kwam ik daarin tot de kern van de zaak. *"Het lijkt me leuk om een gezellige vriendin ("just friends") te leren kennen, om af en toe samen erop uit te gaan, of zomaar een praatje te maken."*

Geén relatie dus; *just friends*. Omdat ik vriendschap iets heel belangrijks vind, misschien wel hét belangrijkste. En omdat ik in die vriendschap vooral ook de gewone, menselijke vragen en gevoelens zou willen delen, wat me beter lukt met vrouwen dan met mannen.

De reacties waren divers, maar bijna allemaal vermeldden ze, vooral aangetrokken te zijn door die twee woorden: *"just friends"*.

De eerste die schreef was Sylvia (doe geen moeite, ik heb alle namen veranderd). Ze schreef in prachtige volzinnen, maar die waren zó zweverig dat ik niet geloofde ooit tot een zinnig gesprek met haar te kunnen komen.

Tussen Regina en mij gaapte een diepe cultuurkloof; dat kon ook nooit wat worden.

Nee, dan leek het met Petra beter te klikken. We hebben elkaar zelfs in levenden lijve ontmoet en een fietstochtje gemaakt. Daarna was van beide kanten het probleem, de ander zo vriendelijk mogelijk duidelijk te maken dat dit toch geen geslaagde match was. Met Hannie kon je eigenlijk best aardig praten. Ik heb haar een paar maal bezocht. Maar steeds vaker gingen de gesprekken over alle medische en psychische problemen waar ze mee kampte. Tot het me teveel werd.

Nellie nodigde me uit voor een stadswandeling onder leiding van een plaatselijke gids. Heel boeiend. Maar ze bleek een nogal warrig type te zijn, want op de bijeenkomst van een contactclubje waar ze me wilde introduceren kwam niemand opdagen; zijzelf trouwens ook niet.

Dan had je nog Anneke. Ze woonde aan de andere kant van ons land, maar vond het leuk om af en toe te mailen. Wat we nog maanden hebben volgehouden, hoewel de gespreksstof steeds verder opdroogde.

En toen kwam Margje.

Prachtige e-mails kon ze schrijven. Vol gevoel, maar ook humor. Over haar leven, de dingen die ze moeilijk vond en hoe ze daarmee omging. Ze had ook veel belangstelling voor mijn levensverhaal en kwam met allerlei vragen daarover, en vaak ook zinnige suggesties.

Na een paar weken begonnen we elkaar te bellen. Ze had een warme, lieve stem. We probeerden elkaar moed in te spreken als één van ons beiden af en toe een dip had. Want allebei hadden we veel meegemaakt en nog niet helemaal verwerkt.

We wisselden foto's uit en begonnen erop te zinspelen dat het leuk zou zijn om elkaar

eens te ontmoeten. En met een lichte onrust ontdekte ik bij mezelf het vraagtekentje, dat achter "*just friends*" begon te groeien.

Nog wat weken later was het zover. We spraken af, samen een keer uit eten te gaan.

Het leven is een goede leerschool, maar geen zachtzinnige. De anticlimax was verbijsterend. Als ik haar foto niet gezien had zou ik gedacht hebben een heel andere vrouw te ontmoeten. Zo geweldig als ons contact verliep per mail en telefoon, zo moeizaam was het nu. Gesprekken stokten snel en vervielen in pijnlijke stiltes.

Het was volkomen duidelijk. Woorden vormen niet de belangrijkste taal die mensen tot elkaar brengt. Lichaamshouding, mimiek, de hele uitstraling - dat zegt veel meer. Met al die gesprekken hadden we maar een heel klein stukje van onszelf laten zien. Nu we elkaar wérkelijk zagen, bleek dat we eigenlijk helemaal niet bij elkaar pasten.

We zijn nog twee keer samen uit geweest, en het mailen hield nog een paar maanden stand. Intussen had ze een nieuwe vriend leren kennen, wat al snel tot een hechte relatie leidde. Dat was me eigenlijk allang duidelijk: ze zocht wel degelijk een levenspartner, al begreep ze dat in het begin zelf nog niet.

Ik gunde haar dit *happy end* van harte. Het was een bijzondere vrouw aan wie ik nog steeds met warmte terugdenk. We hebben een korte, maar goede tijd gehad, hoewel die gedroomde vriendschap er niet in zat.

Geen vriendin, maar wel een boeiende ervaring en een klein stukje wijsheid erbij.

Helemaal met lege handen zat ik dus niet.

Maar ook met nieuwe vragen. Kán dat, "*just friends*"? Wat is eigenlijk vriendschap? En is dat voor vrouwen misschien weer iets anders dan voor mannen?

Nog genoeg te doen in die levensschool. Maar ik was bevorderd tot de volgende klas.

Dankzij Margje.

Kees Niestadt
21-08-2007